

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — Номер седем

Jeff Pippenger

2025-12-09

Числото седем

В първите няколко статии включихме пасажа от „Копнежът на вековете“, който разглежда как Христос представя притчата за лозето на заяждащите се юдеи. Притчата за песента на лозето е също и песента на Мойсей и на Агнето, която пеят сто четиридесет и четирите хиляди; а Вдъхновението ни известява, че „песен“ в пророчеството представлява „опитност“. Сто четиридесет и четирите хиляди следват Агнето, където и да отива То, следователно те ще преминат през същата опитност, през каквато преминаха Христос и Мойсей. Христос като омегата на пророческата история на древния Израил и Мойсей като алфата на пророческата история на древния Израил и двамата живяха в паралелни периоди, когато един предишен заветен народ беше отминаван, а един нов заветен народ биваше избран. Сто четиридесет и четирите хиляди пеят песента на Мойсей и на Агнето, като преживяват история, в която един предишен заветен народ бива отминаван, докато Господ влиза в завет със Своя окончателен заветен народ.

В пророческо отношение, когато Христос представяше притчата, това съответства на Петър, който се обръщаше към заядливите юдеи на Петдесетница. В последната криза Исус, представящ притчата на заядливите юдеи, представлява онези, които пеят песента на лозето на пияниците на Ефрем. Петър представя същата песен на Петдесетница, само че я пее в тона на Йоил. Песента на лозето е песента за един народ на предишния завет, който бива развеждан, в същото време когато един народ на новия завет бива съчетаван в брак с Господа. Девиците, които бяха разочаровани и навлязоха във времето на забавяне, очакваха брака, а съвършеното изпълнение би било, че те очакват запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Книгата на Йоил започва с това, че в първата ѝ глава се описва как Божието лозе е било разорено от пиещите вино и опияняващо питие, на които „новото вино“ е било отсечено от устата им. Веднага след като Исус извести на юдеите, че царството им ще бъде отнето и дадено на група лозари, които ще принесат истинските плодове на лозето, Исус промени насоката и посочи крайъгълния камък в храма, който беше отхвърлен, но беше предназначен да стане главен камък. Началото щеше да се повтори в края и когато тази истина бъде изложена, тя е представена като „чудна“.

„Правилото за първото споменаване“ в Божието Слово ни показва, че понеже Йоил най-напред разглежда унищожението на лозето, именно това е основният акцент на неговото свидетелство. И Йоил не е единствен, защото всеки от големите пророци започва своето свидетелство, като се обръща към греховете и към погубеното състояние на Израил.

В Исая двадесет и осма глава „присмивачите, които управляват“ „Ерусалим“, са представени като „пияниците на Ефрем“ и като „венеца на гордостта“. „Венец“ представлява водачество, а „гордост“ представлява сатанински характер.

Пияниците са противопоставени на остатъка („остатък“), който става Божия „венец“ на слава; защото по време на късния дъжд Господ установява Своето „царство на слава“, както е предобразено чрез това, че Той установи „царството на благодатта“ на кръста. Царството на благодатта на кръста е предобраз на царството на слава при неделния закон.

Късният дъжд започна на 9/11, когато започнаха също и запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и съдът над живите. Във времето на запечатването изливането на Светия Дух започна на 9/11, когато Исус вдъхна няколко капки. То е основата, а изливането на Светия Дух при Среднощния вик е краеъгълният камък. „Marvelous“ е символ на периода на изливането на Духа от „9/11 до неделния закон“.

Паралелната, но противоположна символика на „венеца“, представящ ръководството, е изложена в разказа на Исая двадесет и осма глава, когато пияниците, които управляват Ерусалим, са отминати и ръководството на Божията църква е дадено на остатъка. Това илюстрира притчата за лозето. Венецът на пияниците е отнет и тогава сто четиридесет и четирите хиляди са венецът, който представлява Христовото царство. Исая преподава същата истина в двадесет и втора глава, когато Шевна е хвърлен в далечна страна и е заменен с Елиаким. Било то пияниците на Ефрем, или Шевна в двадесет и втора глава, и едните, и другият представляват това, че ръководството на Божия народ от предишния завет е отминато.

Захария посочва Триумфалното влизане, което е също и Среднощният вик, а стиховете, които следват, се съгласяват с Исая, като определят Божия народ като венец.

Радвай се твърде много, дъще Сионова; възкликни, дъще Иерусалимова: ето, твоят Цар иде при тебе; праведен е и носещ спасение; кротък и възседнал осел, и младо осле, рожба на ослица. И ще изтребя колесницата от Ефрем и коня от Иерусалим, и бойният лък ще бъде изтребен; и Той ще прогласи мир на народите; и владичеството Му ще бъде от море до море, и от реката до краищата на земята.

И тебе също, чрез кръвта на твоя завет, Аз изпратих твоите пленници из рова, в който няма вода.

Върнете се в крепостта, вие, пленници на надеждата; още днес заявявам, че ще ти въздам двойно. Когато опъна Юда като Мой лък, напълня лъка с Ефрем и издигна твоите синове, о, Сионе, против твоите синове, о, Гърцийо, и те направя като меч на силен мъж.

И Господ ще се яви над тях, и стрелата Му ще излезе като светкавица; и Господ Бог ще затръбни с тръба и ще тръгне с вихрите на юга. Господ на Силите ще ги защитава; и те ще поглъщат и ще покоряват с прашечни камъни; ще пият и ще викат както от вино; и ще се напълнят като чаши и като ъглите на олтара. И Господ, техният Бог, ще ги спаси в онзи

ден като стадото на Своя народ; защото те ще бъдат като камъните на корона, издигнати като знаме над Неговата земя. Защото колко велико е Неговото благост, и колко велико е Неговото благолепие! Житото ще развеселява младите мъже, а новото вино — девиците. Захария 9:9–17.

Единадесетият стих (9/11) заявява: „А и за тебе, по кръвта на твоя завет, изпратих затворниците ти из рова, в който няма вода.“ Христос потвърди завета с мнозина за една седмица, и седмицата започна при Неговото кръщение. В продължение на три години и половина Христос ходеше между хората, и в заключителния период на тези три години и половина Христос изпълни предсказанието на Захария, посочващо тържественото влизане на Месия в Ерусалим. Среднощният вик постави началото на период, който доведе до смъртта, погребението и възкресението на Христос. Христовото кръщение представлява Неговата смърт, погребение и възкресение, следователно началото и краят на периода от три години и половина са едно и също.

Христовото кръщение предобразява 11 септември, а 11 септември бележи началото на период, който завършва при неделния закон. На 11 септември късният дъжд започна да ръси, а при неделния закон се излива без мярка, както е предобразено от това, че Христос духна върху учениците няколко капки дъжд предварително, преди изливането на Петдесетница.

Захария 9:11 съответства на 11/9, а също и на Среднощния вик, който води до неделния закон. На 11/9 Лаодикийската вест дойде като настояща истина, както беше сторила през 1856 и 1888 година. Лаодикийската вест е дадена на хора, които не осъзнават, че са мъртви. Те са в „ров“ без вестта за късния дъжд, защото техният ров няма вода. Ако Лаодикия само откликнеше на похлопването на сърцата си, Господ би ги издигнал от рова, защото, докато благодатното време не приключи при неделния закон, те са „пленници на надеждата“.

А и за тебе, поради кръвта на твоя завет, Аз пуснах твоите пленници от рова, в който няма вода. Върнете се в крепостта, пленници на надеждата; още днес заявявам, че ще ти въздам двойно. Захария 9:11, 12.

11 септември даде сила на вестта, която дойде през 1989 година. Тази вест е вестта на третия ангел, но в структурата и термините на реформаторското движение на милеритите 1989 година отбеляза идването на първия ангел. Вестта на първия ангел бе овластена на 11 август 1840 година чрез изпълнение на пророчество относно исляма и посочва, че идването през 1989 година на третия ангел ще бъде овластено чрез изпълнение на пророчество относно исляма.

Когато пророчеството за исляма бе потвърдено на 11 август 1840 г., ангелът от Откровение 10 слезе, като по този начин предобрази слизането на ангела от Откровение 18 на 11 септември. Овластяването на първия ангел през 1840 г. и овластяването на втория ангел през 1844 г. и двете предобразяват овластяването на третия ангел на 11 септември. 18 юли 2020 г. беше идването на втория ангел, както е предобразено от първото разочарование на милеритите на 19 април 1844 г. Историите и на двете овластявания на първия и втория ангел

от милеритската история, както и историята на овластяването на третия ангел на 11 септември, предоставят свидетелства за овластяването на вестта на Среднощния вик, която дойде през юли 2023 г.

Периодът на запечатването започва на 11 септември и завършва със неделния закон. Той започва с това, че Христос вдъхва няколко капки от късния дъжд, и завършва с огнени езици, носещи вест към света на Петдесетница. Петър посочи Петдесетница като изпълнение на Йоил. Тъй като това е фактът по въпроса, то установява, че Христовото вдъхване също е било изпълнение на Йоил, защото петдесетният период има определено начало и край, което показва, че алфата е също и омегата. В деня на Христовото възкресение беше принесен приносът от ечемика като първи плод, а петдесет дни по-късно, на Петдесетница, беше въздигнат приносът от пшеницата като първи плод. 11 септември е предобраз на Среднощния вик, който идва непосредствено преди неделния закон и води към него. Съвършеното изпълнение на представянето на Захария 9:9 за Среднощния вик е след юли 2023 г.

Ликувай твърде много, дъще Сионова; възгласяй, дъще Йерусалимова: ето, твоят Цар идва при тебе; Той е праведен и носещ спасение; кротък и възседнал осел, и младо осле, рожба на ослица. Захария 9:9.

Така Захария се съгласява с Исаиевото символично представяне на Божия народ като корона, но добавя, че короната е и знаме, когато записва: „защото те ще бъдат като камъните на корона, издигнати като знаме над Неговата земя“; а Захария по-нататък откликва на радостта, свързана със символите на Йоил за „жито“ и „ново вино“, като заявява: „житото ще развеселява младите мъже, и новото вино — девиците.“ Когато разглеждаме разказа за пианиците на Ефрем в двадесет и осма глава, обърнете внимание, че това е библейската глава, която посочва „покоя и освежението“. Това е един от основните пасажии в Писанията относно късния дъжд, така че тези пианици на Ефрем трябва да са същите пианици, за които говори Йоил.

Горко на венеца на гордостта, на пианиците на Ефрем, чиято славна красота е повяхващ цвят, които са на върха на тлъстите долини на ония, що са победени от вино! Ето, Господ има един мощен и силен, който като градоносна буря и гибелен вихър, като порой от силни преливащи води, ще я повали на земята с ръка. Венецът на гордостта, пианиците на Ефрем, ще бъде стъпкан под нозе; и славната красота, която е на върха на тлъстата долина, ще бъде повяхващ цвят и като ранния плод преди лятото; който, щом онзи, който го гледа, го види, докато е още в ръката му, го изяде. В онзи ден Господ на Силите ще бъде венец на слава и диадема на красота за остатъка от Своя народ, и дух на правосъдие за онзи, който седи за съд, и сила за ония, които отблъскват боя при портата. Но и тия са се заблудили чрез виното и чрез спиртното питие са се отклонили от пътя; свещеникът и пророкът са се заблудили чрез спиртното питие, погълнати са от виното, отклонили са се чрез спиртното питие; заблуждават се във видение, препъват се в съда. Защото всички трапези са пълни с бълвоч и нечистота, тъй че няма чисто място. ...

Спрете се и се чудете; извикайте и викайте: пияни са, но не от вино; клатушкат се, но не от сикер. Защото Господ е излял върху вас дух на дълбок сън и е затворил очите ви; пророците и вашите началници, ясновидците, е покрил. И цялото видение стана за вас като думите на запечатана книга, която дават на учен човек и казват: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не мога, защото е запечатана. И книгата се дава на неучен човек и се казва: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не съм учен.

Затова Господ каза: Понеже този народ се приближава към Мене с устата си и Ме почита с устните си, а сърцето си е отдалечил далеч от Мене, и страхът му към Мене е научен по човешка заповед, затова, ето, Аз ще извърша чудно дело сред този народ, наистина чудно дело и удивление; защото мъдростта на мъдреците му ще погине и разумът на разумните му ще се скрие. Горко на онези, които дълбоко прикриват намерението си от Господа, чиито дела са в тъмнината и които казват: Кой ни вижда? и кой ни познава? О, вашето извратено обръщане на нещата! Нима грънчарската глина ще се счита за равна на грънчаря? Защото ще каже ли производението за онзи, който го е направил: Той не ме е направил? Или ще каже ли образуваното за онзи, който го е образувал: Той няма разум? Исаия 28:1–8; 29:9–16.

Господ ще извърши „чудно дело“ сред пияниците на Ефрем, като отнеме тяхната мъдрост и разум — тъкмо онези два елемента, свързани с разбирането на увеличаването на знанието, когато едно пророческо послание бъде разпечатано. Мъдрите са тези, които разбират. Част от „чудното дело“ е отнемането от умовете на пияниците на Ефрем на знанието, което е разпечатано от Лъва от Юдовото племе. Разделянето на мъдрите и нечестивите е част от Господното „чудно дело“. Това е вечното благовестие. След като Христос преведе заядливите юдеи през притчата за лозето и така ги улови в това сами да произнесат своята присъда, Той зададе един въпрос от Псалом 118:

Камъкът, който зидарите отхвърлиха, стана глава на ъгъла. От Господа е това; чудно е в нашите очи. Този е денят, който Господ е направил; нека се радваме и да се веселим в него. Псалми 118:22–24.

Господ ще извърши „чудно дело и дивно чудо“ върху пияниците на Ефрем и това включва отнемането на способността им да разпознават истината. „крайъгълният камък“ е дивен в очите на онези, които притежават Йоиловото „ново вино“.

Пияниците не могат да прочетат книгата, която е запечатана, било то ръководството, представено като „учени“, или миряните, представени като „неучени“. За пияниците е невъзможно правилно да разберат пророческото свидетелство на Писанията, представено като „запечатаната книга“. Пияниците също така два пъти са определени като „отклонили се от пътя“. Това отново е записано в Исаия двадесет и осма глава — един първостепенен библейски пасаж за късния дъжд, — където Исаия посочва „покоя и освежението“, които пияниците не пожелаха да чуят. „Покоят и освежението“ са вест, защото тя може да бъде чута.

Това опиянение е отклонило пияниците от „древните пътеки“ на Йеремиа, които са „пътят“, по който трябва да се ходи, за да се намери късният дъжд, представен от Йеремиа като „покой“. Отхвърлянето на вестта за късния дъжд от пияниците на Ефрем е конкретен предмет на Божието Слово. Те са пияни, защото отказаха да се върнат към основополагащата история, която предоставя образа за историята на сто четиридесет и четирите хиляди, която е историята на късния дъжд.

„Чудното дело“, което се извършва върху пияниците на Ефрем, настъпва по време на изливането на късния дъжд. По време на късния дъжд едно изпитващо послание поражда две категории поклонници, които са илюстрирани чрез „виното“, от което те пият. Нечестивите са отказали да основат своето пророческо приложение върху линиите на свещената история, а онези, които прилагат методологията „ред след ред“ от Исаия двадесет и осма глава, пият от „новото вино“. Опиянението на нечестивите се проявява в тяхната неспособност да разбират пророчеството, а тяхното сляпо състояние е причинено от нежеланието им да се върнат към основополагащите древни пътеки. Исус изобличи заядливите юдеи, като ги попита дали някога са чели за камъка, който бива отхвърлен и става глава на ъгъла.

Камъкът, който става глава на ъгъла, представлява това, че пророческата истина — а именно, че основният камък или крайъгълният камък се дублира в завършващия камък — е действителност. Алфа-камъкът е също и омега-камъкът. Основният пророчески принцип, който установява и поддържа методологията „ред след ред“ (която е методологията на късния дъжд), е, че началото на едно нещо илюстрира края на това нещо. Основният пророчески принцип в милеритското движение беше принципът „ден за година“, който беше потвърден, когато слезе ангелът от Откровение десета глава. Основният пророчески принцип в движението на сто четиридесет и четирите хиляди е, че началото илюстрира края, което беше потвърдено, когато слезе ангелът от Откровение осемнадесета глава.

Пророческото Божие Слово е извънредно подробно в обяснението си на факторите, свързани с късния дъжд. Един от тези факти е, че пияниците на Ефрем не са способни да разпознаят късния дъжд, и това беше предобразено от юдеите, които внушаваха на Петър, че учениците са пияни. Основният принцип на методологията е непосредствено изложен като Алфа и Омега многократно в Божието Слово, но Словото е било запечатано за тях. Методологията, главното пророческо правило и вестта на късния дъжд са част от осветените теми в една пророческа историческа линия, представена като „чудно дело“.

И пак словото на Господа на Силите дойде към мене и каза: Така казва Господ на Силите: Ревнувах за Сион с голяма ревност и с голям гняв ревнувах за него. Така казва Господ: Върнах се в Сион и ще обитавам всред Ерусалим; и Ерусалим ще се нарече град на истината, а хълмът на Господа на Силите — светият хълм. Така казва Господ на Силите: Пак ще живеят старци и старици по улиците на Ерусалим, всеки с тоятата си в ръка поради дълбока старост. И улиците на града ще бъдат пълни с момчета и момичета, които ще играят по улиците му.

Тъй казва Господ на Силите: Ако това е чудно в очите на остатъка от този народ в тези дни, нима и в Моите очи ще бъде чудно? казва Господ на Силите. Тъй казва Господ на Силите: Ето, Аз ще спася народа Си от източната страна и от западната страна; и ще ги доведе, и те ще живеят всред Ерусалим; и те ще бъдат Мой народ, и Аз ще бъда техен Бог, в истина и правда. Тъй казва Господ на Силите: Нека бъдат ръцете ви крепки, вие, които в тези дни чувате тези думи от устата на пророците, които бяха в деня, когато се положи основата на дома на Господа на Силите, за да бъде построен храмът. Защото преди тези дни нямаше заплата за човек, нито заплата за добитък; нито имаше мир за онзи, който излизаше или влизаше, поради притеснението; защото Аз настройвах всички човече, всекиго против ближния му. Но сега няма да бъде остатъка от този народ, както в предишните дни, казва Господ на Силите. Захария 8:1–11.

Захария заявява: „Нека бъдат силни ръцете ви, вие, които в тези дни слушате тези думи от устата на пророците, които бяха в деня, когато бе положена основата на дома на Господа на Силите, за да бъде построен храмът.“ Това, което укрепява Божия народ, е вестта за основния камък, който става краеъгълен камък. Тази вест е, че милеритската история се повтаря в историята на сто четиридесет и четирите хиляди.

Христос пита: „Ако това е чудно в очите на остатъка от този народ в тия дни, трябва ли да бъде чудно и в Моите очи?“ Този въпрос определя пророческия период на Божието „чудно дело“, което е предмет на всеки пророк, но също така посочва и кога Лаодикийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди се променя във Филадельфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. Това е същата точка, в която те биват запечатани, и същата точка, в която движението се променя от войнстващо в тържествуващо, което е също и мястото, където делото по съчетаването на божественото с човешкото сред тази група хора се завършва, когато светилището бива истински очистено. Това може да бъде разпознато в стиховете, защото пророческата история, представена чрез Неговото „чудно дело“, е чудна в Божиите очи и в очите на остатъка, а „око в око“ е символ на единство. Представеното тук единство говори за запечатването на Божия народ, който следва Агнето, където и да отива То, и който е достигнал до такава степен, че би умрял по-скоро, отколкото да съгреша и да представи погрешно характера на Христос.

Михей определя основополагащата история на древния Израил като „дивни неща“.

Според дните на излизането ти от Египетската земя ще му покажа чудни неща. Михей 7:15.

„Чудните дела“ са основополагаща история, която е „чудна“, защото тази основополагаща история се повтаря в заключителната история, представена от крайъгълния камък. „Чудните дела“ са историята, която започва с крайъгълния камък и завършва с „горния камък“. Неговите „чудни дела“ се проявиха в историята на Мойсей и се повториха в историята на Христос. Мойсей беше крайъгълният камък, а Христос беше горният камък. Пророчески Мойсей е алфа, а Христос — омега.

„Започвайки от Мойсей, самата Алфа на библейската история, Христос им изясняваше във всички Писания онова, което се отнасяше за Него.“ Копнежът на вековете, с. 797.

Мойсей поучаваше, а Петър употреби думите на Мойсей на Петдесетница, за да покаже, че Мойсей беше предобраз на Христос.

Но това, което Бог предизвести чрез устата на всичките Си пророци, че Христос ще пострада, така и изпълни. И тъй, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, когато дойдат времена на освежение от лицето на Господа; и Той да изпрати Исус Христос, Който ви бе по-напред проповядван; Когато небето трябва да приеме до времената на възстановяването на всичко, за което Бог е говорил чрез устата на всичките Си свети пророци от създанието на света. Защото Мойсей наистина каза на бащите: „Господ, вашият Бог, ще ви въздигне измежду братята ви Пророк като мене; Него ще слушате във всичко, каквото ви говори. И ще бъде така, че всяка душа, която не послуша този Пророк, ще бъде изтребена измежду народа.“ И още, всички пророци от Самуил и след него, всички, които са говорили, също предизвестиха за тези дни. Деяния 3:18–24.

Мойсей като алфа и Христос като омега бе утвърдено чрез второто свидетелство на Петър за Мойсей при изливането на Петдесетница, и с това Петър подчертава и посочва, че основен компонент на вестта на късния дъжд (и на противоречието, повдигнато срещу нея) е пророческият принцип на „алфа и омега“. Този принцип е за стоте четиридесет и четири хиляди онова, което принципът година/ден е в милеритската история. Принципът на „алфа и омега“ е принципът на „основата, която става крайъгълен камък“; той е принципът на „Мойсей и Агнето“; и затова е определен чрез вдъхновение като един от стиховете в песента на лозето, която е също и песента на Мойсей и Агнето.

Началото и краят, представени от различните пророчески линии, представляват историята, в която Бог извършва Своите „чудни дела“; и именно светлината, която се извлича от разпознаването на това, което символът на „чудните дела“ представлява, преобразява един лаодикиец в един филиделфиец, така че той става камък в храм, който се изгражда, както милеритският храм бе изграден за 46 години, водещи до 22 октомври 1844 г., когато Господ внезапно дойде в Своя храм.

Ако наистина сте вкусили, че Господ е благ. Като пристъпвате към Него — живия Камък, отхвърлен наистина от човеците, но избран от Бога и драгоценен — и вие самите, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос. Затова и в Писанието е казано: „Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, драгоценен; и който вярва в Него, няма да се посрами.“ И тъй, за вас, които вярвате, Той е драгоценен; а за непокорните — „камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла“, и „камък за препъване и канара на съблазън“ — за онези, които се препъват в словото, понеже са непокорни; за което и бяха определени. Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, люде, придобити за Негово притежание, за да възвестявате превъзходствата на Онзи, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте Божи народ; които не бяхте получили милост, а

сега получихте милост. 1 Петър 2:3–10.

Да бъдеш призован в Неговата чудна светлина определя кога се отправя призивът, защото пътният знак от 1888 г., който по вдъхновение е съотнесен към бунта на Корей в алфа-историята на Моисей, когато се пренася в последните дни, се съотнася към 11 септември, когато Лаодикийската вест пристига заедно с третия ангел според вдъхновението. Лаодикийците в пророчеството са „слепи“, което означава, че са в тъмнина, и призивът да се излезе от тъмнината започна, когато Лаодикийската вест пристигна през 1856 г., 1888 г. и 11 септември. На 11 септември „призивът да се излезе от тъмнината“ беше не само призив да се разбере светлината на ангела от Откровение осемнадесета глава, но и призив към слушателя да влезе в самата история, в която Божиите „чудни дела“ ще намерят своите свършени изпълнения.

През изминалите три десетилетия многократно бе показано, че пророческото определение на „вечното евангелие“ представлява история, в която една пророческа истина бива разпечатана, което поставя началото на изпитателен процес от три стъпки, с две отличителни характеристики в трите изпитания. Първите две изпитания са различни по естество от третото, защото третото е лакмусов тест, който показва дали сте издържали първото и второто изпитание. Другото разграничение във вечното евангелие е, че трябва да издържите настоящото изпитание, за да бъдете включени в следващото изпитание.

Историята на „дивните дела“ е също и историята, в която „вечното благовестие“ достига своята кулминация, защото часът на съда, който е възвестен от първия ангел и е определен като вечното благовестие, намира своето свършено изпълнение, започвайки от 9/11. Съдът, за който е отправено предупреждението към милеритите, беше 22 октомври 1844 г., когато в притчата за десетте девици вратата се затвори, като по този начин предобразява неделния закон, когато вратата отново се затваря в притчата за десетте девици. 9/11 възвестява, че часът на Божия изпълнителен съд започва при неделния закон, точно както милеритите възвестяваха, че часът на следствения съд започна на 22 октомври 1844 г.

От 11 септември до неделния закон е период, който е представен като „чудните Божии дела“, и точно както основният камък, който става „глава на ъгъла“, и точно както „петдесетият период“, и точно както „втора глава на Авакум“, и като „времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди“, и като „времето на изпитанието чрез образа на звяра“, и като „вечното благовестие“, и като „свещената история от 1840 до 1844 година“, и като историята на „десета глава на Откровение“, и като „историята от Христовото кръщение до Неговата смърт“.

Историята, представена фрактално чрез Неговото кръщение, положи началото на периода от 2520 дни, който завърши на кръста. Христовото кръщение представяше Неговата смърт, погребение и възкресение, които бяха буквално изпълнени в края на 1260-те дни.

Когато Светият Дух слезе при кръщението на Христос, това предобразяваше слизането на ангела от Откровение осемнадесета на 11 септември. Хиляда двеста и шестдесет пророчески дни по-късно събитията, символизиращи чрез кръщението, бяха буквално изпълнени на

кръста. Историята от кръщението до кръста съдържа една символична алфа-история, която се изпълнява буквално в края на периода. Алфа- и омега-историите са фрактали на цялата всеобхватна история. Историята от кръщението до кръста е „чудните Божии дела“, и тази история е представена също чрез „кръщението на Христос“, а също и чрез Неговата буквална „смърт, погребение и възкресение“, и следователно също и чрез „кръщението на древния Израил в Червеното море“, а също и чрез „кръщението на осемте души по време на историята на Ной“. Всички тези периоди представят историята на Неговите „чудни дела“.

Що се отнася до числото 8 като символ на възкресението, именно онези осем души в ковчегата представляват първото споменаване на числото осем като символ; и според правилото за първото споменаване всички пророчески подробности се съдържат в това първо споменаване. Тези осем души преминават от старата земя към нова земя, нали?

Онези осем души преживяха времето на дъжда, но всички, които отхвърлиха предупредителната вест за дъжда, умряха, нали? „Осемте“ души, които отиват на новата земя и които са представени чрез историята на отхвърлената предупредителна вест, затворената врата, дъжда и новата земя, преминаха през диспенсационна промяна от стария свят към новия свят.

Диспенсационната промяна, която бележи осемте души, които са сто четиридесет и четирите хиляди, е преходът от Лаодикия към Филадельфия, което е също и преходът от воюващата църква, съставена от жито и плевели, към тържествуващата църква, съставена единствено от приноса на първоплодното жито, който е издигнат като знаменно приношение, за да го види целият свят, подобно на гледката на самотен кораб сред бурни води. Тези хора са осемте, които са от седемте, а историята за преминаването на ковчегата и преминаването през Червеното море са и двете илюстрации на Неговите „чудни дела“.

Тези души са онези, които бяха възкресени в изпълнение на Откровение 11:11. Те са Божият заветен народ, представен от своя отец Авраам, който носеше белега на завета чрез обрязването, което трябваше да се извърши на осмия ден.

Всички тези линии представят един и същ период от време, и този период от време започва с основите на 11 септември и завършва при неделния закон. 11 септември е крайъгълният камък на основата, а неделният закон е връхният камък. В историята на възстановяването на Ерусалим по времето на Неемия и Ездра основата бе завършена в хода на историята на първия указ, а самият храм бе завършен много преди третия указ. В милеритската история основите бяха положени през май 1842 г., когато бе публикувана картата от 1843 г. Милеритският храм трябваше да бъде в строеж четиридесет и шест години — от 1798 до 1844 г. Преди 22 октомври 1844 г. милеритският храм бе завършен, като връхният камък бе Среднощният вик. Когато Среднощният вик приключи на 22 октомври 1844 г., алфата и третият указ от 457 г. пр. Хр. бяха срещнали своя съответен образ в омегата на 1844 г. 457 г. пр. Хр. като алфата на 2300-те години и 1844 г. като омегата. И двете са едно и също на едно ниво, защото указът или ангелът са и двете вести, и и двете са прообраз на неделния закон, където ще има указ и където вестта на третия ангел ще набъбне до силен вик.

От 457 г. пр. Хр. до 408 г. пр. Хр. четиридесет и девет години бяха определени от Даниил като периода, през който юдеите щяха да завършат строежа: „площадът ще се съгради отново, и стената, дори в смутни времена.“

И тъй, знай и разбери, че от излизането на заповедта за възстановяването и съграждането на Йерусалим до Месия, Княза, ще бъдат седем седмици и шейсет и две седмици; площадът ще бъде отново съграден, и стената, дори в смутни времена. Даниил 9:25.

457 г. пр. Хр. и 1844 г. са алфата и омегата на пророчеството за 2300-те години. И двете са прообраз на неделния закон, защото като алфа и омега те са едно и също, а разочарованието от 1844 г. е чрез вдъхновение съпоставено с разочарованието при кръста. Ако 1844 г. е прообраз на кръста — а това е така — тогава и неговият алфа-съответник (457 г. пр. Хр.) е такъв. Периодът от 1844 до 1863 г. онагледява процеса на изпитване на третия ангел. Този процес на изпитване е представен чрез 49-те години между третия указ, указа за неделния закон, и завършването на делото по улицата и стената, което се извършва в смутно време.

457 г. пр. Хр. до 408 г. пр. Хр. е алфа историята на 2300-те години, която илюстрира омега историята от 1844 г. до 1863 г. Тези две истории илюстрират историята на сто четиридесет и четирите хиляди, след като те бъдат запечатани при неделния закон, до приключването на човешкото благодатно време. Делото на сто четиридесет и четирите хиляди е да призват мъже и жени обратно към „старите пътеки“, което Исаия представя като възстановяване на древните запустели места, а Йеремиа определя като пътя, който води към вестта за късния дъжд. „Стената“ е Божият закон, който сто четиридесет и четирите хиляди ще представят пред целия свят като знаме. Това ще се извърши в смутните времена на третото горко на исляма, защото именно ислямът разгневява народите. Делото и смутните времена продължават, докато Михаил не се изправи.

И тъй, ако можете да видите, че 457 г. пр. Хр. до 408 г. пр. Хр. е пророчески период, който започна с третия указ и предобрази пророчески период, започнал през 1844 г. с идването на третия ангел и завършил през 1863 г., тогава можете да видите, че тяхната връзка с пророчеството за 2300-те години — било като начална точка, било като крайна точка — ги определя като алфа и омега един спрямо друг. Скръбните времена на Неемия илюстрират скръбното време, водещо до и включващо Гражданската война. Четиридесет и деветгодишният период в алфа-историята представлява деветнадесетгодишния период в омега-историята. Този деветнадесетгодишен период беше представен също и от 19-те години в началото на 65-годишното пророчество на Исаия.

Защото главата на Сирия е Дамаск, а главата на Дамаск е Рецин; и след шестдесет и пет години Ефрем ще бъде съкрушен дотам, че да не бъде вече народ. Исаия 7:8.

Исаия изложи това пророчество през 742 г. пр. Хр., а 19 години по-късно, през 723 г. пр. Хр., северното царство бе отведено в плен за 2520 години, завършващи през 1798 г. Деветнадесетте години от 742 г. пр. Хр. до 723 г. пр. Хр. съответстват на деветнадесетте години от 1844 до 1863, защото първите 19 години са алфата на това пророчество, а

последните 19 — омегата. В историята на тези 19 години нечестивият цар Ахаз бе изправен от Исая пред вестта за късния дъжд, представена в осми стих като вестта за „седемте времена“. Ахаз отхвърли вестта, както направи и лаодикийският милеритски адвентизъм през 1863 г.

През онзи период първосвещеникът на Ахаз посети Асирия, донесе обратно образа на техния езически храм и Ахаз заповяда той да бъде построен в двора на Божия храм. Тази линия е паралелна на историята за непокорния пророк, който не биваше да се върне в Юда по същия път, по който беше дошъл, но го направи и бе измамен от лъжепророк, представлявайки завръщането към отстъпническата протестантска методология, за да се скрие от милеритското разбиране за „седемте времена“ в едно класическо изпълнение на това, че кучето се връща към бълвоча си.

Това се случваше, докато започваше Гражданска война между северното царство и южното царство, като по този начин предобразяваше Гражданската война в Съединените щати, когато бе повторен периодът от 19 години. 742 г. пр. Хр. до 723 г. пр. Хр. представлява периода от 19 години от 1844 г. до 1863 г., който представлява периода от неделния закон до приключването на благодатното време. Историята от 11 септември до неделния закон е историята на изпитанието на образа на звяра в рамките на Съединените щати, което се дублира в световното изпитание на образа на звяра, започващо при неделния закон. Поради тази причина периодите от 19 години, които представляват неделния закон до приключването на благодатното време, също така представляват историята от 11 септември до неделния закон, която е историята на Неговите „дивни дела“.

Ще продължим в следващата статия.

И словото Господне дойде към мен и каза: Сине човешки, каква е тази поговорка, която имате в Израилевата земя, като казвате: Дните се продължават и всяко видение пропада? Затова им кажи: Така казва Господ Бог: Ще направя тази поговорка да престане и те вече няма да я употребяват като поговорка в Израил; но им кажи: Дните са наближили и изпълнението на всяко видение. Защото вече няма да има никакво суетно видение, нито ласкателно врачуване сред Израилевия дом. Защото Аз съм Господ; Аз ще говоря, и словото, което ще изрека, ще се сбъдне; то вече няма да се отлага; защото във вашите дни, о, непокорен доме, ще изрека словото и ще го изпълня, казва Господ Бог.

И пак словото Господне дойде към мен и каза: Сине човешки, ето, Израилевият дом казва: Видението, което той вижда, е за много дни напред, и той пророкува за далечни времена. Затова им кажи: Така казва Господ Бог: Нито едно от Моите слова няма вече да се отлага, но словото, което изговорих, ще се изпълни, казва Господ Бог. Езекиил 12:21–28.